

Grum nihil sumus, nō solum non accipiamus quod non sumus, sed & amittamus qđ sumus. Ergo fratres de his montibus & Ioannes erat, qui dixit. In principio erat verbū, & verbum erat apud deum, & deus erat verbum. Susceperat pacem mons iste, contemplantur diuinitatem verbi. Qualis iste mons erat, quā excelsus? Transcenderat omnia cacumina montium terrarū, transcenderat omnes campos aeris, transcenderat omnes altitudines syderum, transcenderat omnes choros & legiones angelorum. Nisi enim trāscenderet ista omnia quæ creata sunt, non perueniret ad eum per quem facta sunt omnia. Non potestis cogitare quid transcenderit, nisi videatis quōd peruenierit. Quæris de cœlo & terra? facta sunt. Quæris de his quæ sunt in cœlo & terra? vti que multo magis & ipsa facta sunt. Quæris de spiritalibus creaturis, de angelis, de archangelis, sedibus, dominationibus, virtutibus, principatibus? & ipsa facta sunt. Nam cū enimeraret hæc omnia psalmus, conclusit sic, Ipse dixit & facta sunt, ipse mandauit & creata sunt. Si dixit & facta sunt, per verbū facta sunt: si autem per verbum facta sunt, non poterat Ioannis cor peruenire ad id quod ait. In principio erat verbū, & verbū erat apud

Psal. 32.

H deum, & deus erat verbū, nisi transcendisset oīa quæ sunt facta per verbum. Qualis ergo iste mons, qđ sanctus, quā altus inter illos montes qui susceperunt pacem populo dei, vt colles possent suscipere iustitiam? Videte ergo fratres, forte de istis montibus est Ioannes, de quibus paulo ante cantauimus. Leuaui oculos meos in montes, vnde venit auxiliū mihi. Ergo fratres mei, si vultis intelligere, leuate oculos vestros in montem istum, id est erigite vos ad Euangelistā, erigite vos ad eius sensum. Sed quia montes isti pacem suscipiunt, non potest autem esse in pace, qui spem ponit in hominem, nolite sic erigere oculos in montem, vt putetis in homine spem vestram esse collocādam, & sic dicite, Leuaui oculos meos in montes, vnde venit auxiliū mihi, vt statim subiūgatis, Auxiliū meum à domino, qui fecit cœlum & terram. Ergo leuate oculos in mōtes, vnde venit auxiliū nobis: & tamen non ipsi montes sunt, in quibus spes nostra ponenda est. Accipiunt enim montes quod nobis ministrant. Ergo vnde & montes accipiunt, ibi spes nostra ponēda est. Oculos nostros cum leuamus ad scripturas, quia per homines ministratæ sunt scripturæ: leuamus oculos nostros ad montes, vnde veniat auxiliū nobis. Sed tamen quia ipsi homines, qui scripserunt scripturas, nō de se lucebant: sed ille erat verum lumen, qui illuminat omnem hominem veniētem in hunc mundum. Mons erat & ille Ioannes Baptista qui dixit, Non sum ego Christus, ne quisquam spem in montē ponens, caderet ab illo qui montes illustrat, & ipse confessus ait, Quoniā de plenitudine eius nos omnes accepimus. Ita debes dicere, Leuaui oculos meos in montes vnde venit auxiliū mihi, ne auxiliū quod tibi venit, montibus imputes: sed sequaris & dicas, Auxiliū meum à domino, qui fecit cœlum & terrā. Ergo fratres ad hoc ista monuerim, vt quando erexitis cor ad scripturas, cum sonaret euangeliū, in principio erat verbum, & verbum erat apud deum & deus erat verbum, & cætera quæ lecta sunt, intelligatis vos leuasse oculos ad montes. Nisi enim montes ista dicerent, vnde omnino cogitaretis nō inueniretis. Ergo ex mōtibus venit vobis auxiliū, vt hæc vel audiretis, sed nondū potestis intelligere quod audistis. Inuocate auxiliū à domino, qui fecit cœlum & terram: quia montes sic potuerunt loqui, vt nō possent ipsi illuminare. Quia & ipsi illuminati sunt audiendo inde, vnde qui hæc dixit, accepit Ioannes ille fratres: qui discitebat supra pectus domini, & de pectore domini bibebat quod propinaret nobis, sed propinavit verba: intellectum autem inde, debes capere

Intellectum autem inde, debes capere

vnde & ipse bibebat qui tibi propinavit, vt leues oculos tuos ad montes, vnde venit auxiliū, vt inde tanquam calicem, id est, verbum propinatum acciperes: & tamen quia auxiliū tuū à domino, qui fecit cœlum & terram, inde impleres pectus, vnde impleuit ille: vnde dixisti, Auxiliū meum à domino, qui fecit cœlum & terrā. Qui potest ergo fratres, impleat hoc quod dixi, leuet quisque cor suum quomodo illud videt idoneū, & capiat quod dicitur. Sed forte hoc dicitis, quia ego vobis sum præsentior quā deus. Absit, Multo est ille præsentior: nam ego oculis vestris appareo, ille conscientijs præsidet. Ad me aures, ad illum cor leuate, vt vtrunq; impleatis. Ecce oculos vestros, sensus istos corporis leuatis ad nos: nec ad nos: non enim sumus de illis montibus, sed ad ipsum Euangelium, ad ipsum Euangelistam: cor autem implendum ad dominum, Et vnusquisque sic leuet, vt videat quid leuet, & quōd leuet. Quid dixi, quid leuet, & quōd leuet? Quale cor leuet, quia ad deum leuat, ne fascino voluptatis carnalis prægrauatum, ante cadat quā fuerit subleuatum. Sed videt se quōq; gestare onus carnis, det operam per continentiam, vt purget quod leuet ad deum. Beati enim mundo corde, quoniam ipsi deum videbūt. Nam ecce quid prodest, quia sonuerunt verba. In principio erat verbum, & verbum erat apud deum, & deus erat verbum: & nos diximus verba cum loqueremur. Nunquid tale verbum erat apud deū? Nōne ea quæ diximus sonuerunt atque transierunt? Ergo & dei verbū sonuit & peractum est? Quomodo omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factū est nihil? Quomodo omne per illud regitur, quod per illud creatum est, si sonuit & transiit? Quale ergo verbum, quod & dicitur & non trāsit? Intendat charitas vestra, magna res est. Quotidie dicendo verba viluerūt nobis, quia sonando verba, & transeundo viluerunt, & nihil aliud videntur quā verba. Est verbum & in ipso homine quod manet intus, nā sonus ex ore procedit. Est verbum quod vere spiritaliter dicitur, illud quod intelligitur de sono, non ipse sonus. Ecce verbum dico, cum dico, deus. Quā breue est quod dixi, quatuor literas & duas syllabas: nunquid nam hoc totum est deus, quatuor literæ & duæ syllabæ? An quantum hoc vile est, tantum charum est quod in eis intelligitur? Quid factum est in corde tuo cum audisses, deus: quid factum est in corde meo cum dicerēs, deus? Magna & summa quædam substantia cogitata est, quæ transcendit omnem mutabilem creaturā carnalem & animalem. Et si dicam tibi, deus commutabilis est, an incommutabilis? Respondebis statim, Absit vt vel ego credam vel sentiam commutabilem deum: incommutabilis ergo est deus. Anima tua quamuis parua, quamuis forte adhuc carnalis, non mihi potuit respondere nisi incommutabilem deum: omnis autem creatura mutabilis. Quomodo ergo potuisti scintillare in illud quod est super omnem creaturam, vt certus mihi responderes incommutabilem deum? Quid est ergo illud in corde tuo, quando cogitas quandam substantiam viuā perpetuam, omnipotentem, infinitam, vbique præsentē, vbique totam, nusquam inclusam? Quando ista cogitas, hoc est verbum de deo in corde tuo: nunquid autem hoc est sonus ille, qui quatuor literis constat & duabus syllabis? Ergo quæcumq; dicitur & transeunt, soni sunt, literæ sunt, syllabæ sunt. Hoc verbum transit, sonat. Quod autem significat sonus, & in cogitante est, qui dixit, & in intelligente est, qui audiuit, manet hoc transeuntibus sonis. Refer animū ad illud verbum, Situ potes habere verbū, in corde tuo, tanq; consiliū natum in mēte tua, vt mens tua pariat tibi consiliū, & insit consiliū quasi proles mentis tuæ, quasi filius cordis tui: prius enim cor generat consiliū, vt aliquam fabricam cōstruas, aliquid amplum

K
L
Math. 3

1. 10. 1.

1. 10. 1.

1. 10. 1.